

patruped:bun biped:rău

{ 2008 02 10 }

De la Marrakech la Bagdad - bine ați venit în fotbalul lui Allah

Ziaristul Fausto Biloslavo este foarte cunoscut publicului italian pentru comentariile sale bine documentate privind zonele fierbinți de confruntare armată. [Site-ul său](#) este important pentru înțelegerea multiplelor drame ce se desfășoară de-a lungul frontierelor însângerate ale Islamului. Fausto Biloslavo este un reporter de război care a fost deseori în Afganistan, Irak, Pakistan; nu are prejudecăți și nu vrea să își impună modul propriu de a vedea lucrurile. Cartea "De la Marrakech la Baghdad" scrisă de Luigi Guelpa, apărută recent în Italia la editura Limina, este un prilej de a face o incursiune în lumea fotbalului din țările islamice. Fausto Biloslavo face aceste adnotări pe care le-a publicat în ziarul italian [Il Foglio Quotidiano din data de 7 februarie 2008](#):

"*Bine ați venit la fotbalul lui Allah*" era titlul original, care transmitea perfect ideea cărții, dar care titlu a fost schimbat în ultimul minut cu un mai vilegiaturistic "*De la Marrakech la Baghdad*". Indiferent de nume, cartea lui Luigi Guelpa este un mic giuvaier. Pagină după pagină se relevă a fi o îmbinare de povestiri mai puțin cunoscute, surprinzătoare și uneori chiar jenante ce se citește într-o răsuflare. Nu este vorba de o povestire clasică din lumea balonului rotund, chiar dacă exotică, ci de o prezentare în secțiune a realității islamice a multor țări unde până și ultimul muezin contează mai mult decât antrenorul naționalei. Chiar dacă la Kabul pot și fetele să viseze la Beckham, într-o echipă feminină toată chilli și puțin burkha, este totuși adevărată și cealaltă față a medaliei. Soldații NATO din Afganistan au avut o idee bună: să dea cadou mingii de fotbal, pentru a face uitat războiul. Pe piele au incizat steagurile naționale ale multor națiuni, inclusiv al celei saudite, drapel ce reproduce versuri din Coran. Deschide-te ceruri! Mullahii s-au răscolit acuzând "infidelii" de constrângere a afganilor la lovitură Islamului cu piciorul (a lovi cu piciorul/ talpa incaltăminte = semn al supremului dispreț n.t.). Mingiile au fost retrase. Nu numai că nu lipsesc povestirile de acest gen, dar sunt altele încă și mai și. De exemplu, aceea a fatwa-ei care impune musulmanilor pioși jocul de fotbal în numele războiului sfânt.

Șeicul Abdallah Al Najdi a decretat că "*nu trebuie să se joace cu unsprezece jucători cum fac evreii, creștinii și mai ales infama Americă: numărul trebuie să fie inferior ori superior lui unsprezece*". Mai mult, sunt interzise "*cele patru linii care formează careul deoarece sunt inventate de regulile internaționale ale infidelilor*". Și tot așa, până la a sublinia că o partidă de fotbal servește la ameliorarea formei fizice pentru a fi mai tonici când va veni ora jihad-ului, războiul sfânt. Alt episod amuzant privește o partidă fără istorie dintre Franța și Kuwait, când un șeic voia să aducă pe teren un dromader ca mascotă. De la capitolul "*Vendeta ayatolahilor*" la "*11 septembrie, nume de cod: partidă de fotbal*", cartea este un manual de anecdote.

În lumea islamică, inclusiv în acea zonă posomorâtă și extremistă, gloriile noastre mai vechi sau mai noi ca Paolo Rossi sau Del Piero sunt mituri universale. Cu voluntarii jihadiști de la curtea zullah-ului Omar, liderul sașiu al talibanilor, care sosesc din Pakistan și Kandahar, era ușor să se spargă gheața mulțumită Campionatului Mondial din Spania.

Primul lucru pe care-l cer orfanii de război dintr-o jumătate lume sunt caiete, stilouri și mingii pentru a juca fotbal. O partidă scurtă între un bombardament și o ambuscadă este modul de a se relaxa al multor soldați în misiune în străinătate.

După "*Spital de nebuni între buturi*", un alt giuvaier de Guelpa (o carte precedentă, n.t.), această carte asupra Islamului și a balonului rotund deschide o fereastră asupra unei lumi neexplorate. Cei mai puțin pătimiși pot fi fascinați de personaje ca Mido Hossam, atacant central și paladin al fotbalului egiptean, poreclit în carte *Antonio Banderas al piramidelor*. Pentru a nu mai vorbi de Bernd Stange, antrenorul german care pe timpul dictaturii lui Saddam voia să pună pe picioare naționala irakiană sub bombele americane. Sau când se vorbește despre Aziz Bouderbala, mitul fotbalistic al Marocului, pe care dacă-l menționezi în bazar ai șanse să obții o reducere a prețului.

Nu este vorba numai de o carte despre fotbalul islamic, dar este și o povestire a călătoriilor, a mirosurilor și a senzațiilor din deșertul de lângă Dubai sau despre dezordinea organizată de la Marrakech. Poate că nu lipsește un pic de fantezie, iar pana autorului zugrăvește cu abilitate fotbaliști uitați la aeroport și goleador-i brazilieni care se improvizează în trimiși de război. Între atacanți ce joacă în echipa lui Osama bin Laden și antrenori mercenari în Sudan.

Print

Posted by [Francesco](#) on Duminică, Februarie 10, 2008, at 6:07 pm, and filed under [Religia Păcii™](#).

Follow any responses to this post with its [comments RSS](#) feed. You can [post a comment](#) or [trackback](#) from your blog.

{ 1 } Comentarii

1. [emil](#) | Februarie 12, 2008 at 1:32 pm | [Permalink](#)

Una caldă, una rece.

Meciul SUA - Iran de la campionatul mondial din '98. Toata lumea se temea, inclusiv mulahii, care se temeau cel mai mult de o victorie iraniana. Aparent ciudat, dar logic. In cazul unei victorii, demonstratiile spontane de entuziasm erau imposibil de impiedicat. Si cind mii de tineri manifesta spontan si entuzias, e de ajuns o scinteie ca entuziasmul fotbalistic sa se transforme in entuziasm protestatar. Inapoi la meci. A fost excelent. Fotbal bun, pasiune de ambele parti, dramatism si mai ales fair-play. Unul din acele meciuri care din primele minute promite ceva deosebit si nu dezamageste pina in final. A cistigat Iranul cu 2 - 1 si le-am admirat echipa. Americanii au fost buni si motivati, insa iranienii au avut in plus o chestie care da aripi oricarei echipe mai modeste. Au jucat pentru milioanele de compatrioti de acasa. Nu pentru mulahi, ci pentru oamenii de rind ale caror vieti sint la discretia mulahilor. A fost cea mai subtila sfidare pe care am vazut-o vreodata. Mii de tineri s-au revarsat intr-adevar pe strazi, ferciti.

In Canada, fotbalul face concurenta hocheiului in materie de popularitate printre copii. Din pacate, ca sport profesionist e cu mult in urma altora. Si copiii de musulmani participa cu aceeasi placere si toata lumea e multumita. Anul trecut inasa, o echipa de fete de 13-14 ani a devenit subiect de prima pagina de ziar. Parintii celor citeva fete musulmane au insistat pe linga antrenor sa le permita fetelor lor sa joace cu broboada islamica pe cap. Antrenorul a refuzat. De la un incident local, presa nationala s-a sesizat cind respectivii parinti au protestat pe linga federatia de fotbal din Quebec. Citeai si nu iti venea sa crezi. Toata parada de jelanii standard: sa nu insultam comunitatea musulmana, sa fim intelegatori cu nevoile specifice, sa respectam diferenta, etc. Ce mai, in echipamentul de fotbal trebuie inclusa si broboada. Federatia de fotbal din Quebec le-a raspuns sec, ceva in genul, atita timp cit FIFA nu ne-a anuntat nimic in legatura cu vreo schimbare a regulamentului de joc, broboada ramine in vestiar.

☺